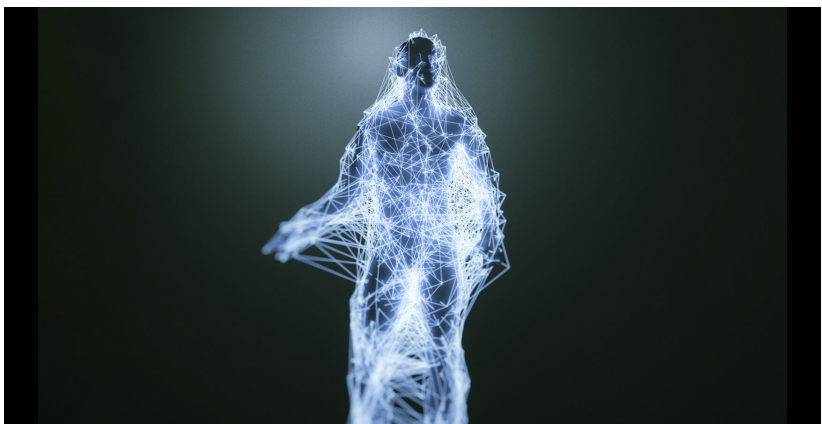

Når det her er snakk om 'kropp' så er det i 4 relaterte betydninger: objekt-kroppen, menneske-legemet, læringskroppen og den tenkende kroppen. Det er en Kleins gruppe (Rosalind Krauss) som består av en *term*, dens *motsats* og deres *inversjoner*. Inversjonene forhindrer polarisering.

Hvilket innebærer at man unngår *subjekt* og *objekt*—som isolater og opposisjoner—uten at man må gi avkall på læring og klarhet. Snarere tvert imot. Man kan vinne både i læring og klarhet. Det er å håpe at denne flyer-serien har lyktes å klargjøre muligheten, på basis av et læringseksempel.

Det sies at det har vist seg vanskelig å isolere vitamin K2. Det kan være årsaken til at noen aktører har forsøkt å gi folk Natto i *pilleform*. Dersom Natto best produseres når det er varmeisoleret, men ikke i isolat (dvs. med litt lufting), har det direkte overføringsverdi på det som er forsøkt her.

Denne serien har med hvordan vi lærer og utvikler oss & *miljøet* å gjøre, i situasjoner som alternerer mellom *to modi*: nedsenkning og leselighet. Den tar også for seg hvordan motsatser *verken* behøver å utspille seg gjennom polarisering *eller* komplementarisering, men kan utspille seg *geometrisk*.

Derfor er det rimelig å anse at det Spinoza innfører er en *geometrisk stil* i håndteringen av praksis og teori. Deleuze kaller forsøket for en *praktisk filosofi*. Men *Ethica* kan også ses som et forsøk på å løse forholdet mellom praksis og teori i en geometrisk stil. Det er dette som prøves testet her.

Altså å formulere en *første vitenskap* (Laruelle) som et sett av premisser—i form av en *enhetslære* forankret i *substans*—for vitenskap og filosofi: og i den forstand kommer *for* begge. Slik sett kan altså den geometriske stilen ses på som et bud på den *første vitenskapen*, som er *vektoriell* fra starten.

Når man sier at tanke og utstrekning, kropp og sinn, iakttagelse og fornuft er ett i substans, innebærer det et spesielt vektorielt forhold mellom term-parene: når de begynner å *korrespondere*—og altså opptre i et vektorielt forhold—er det i ett aspekt *empirisk vilkårlig*, i et annet *nødvendig iboende*.

Ved gjennomgangen av *isomorfose*—og *teleonomi*—er det vist hvordan disse to aspektene i praksis er forenlige. Når vi lærer oss å tenke og handle *samlet*, i stedet for å skille/isolere tanke og handling hver for seg, hvordan denne kombinasjonen henger på at man klarer å utvikle en bestemt *dybde*.

Det innebærer en mulighet og evne til å *handle fra målet* og *tenke fra nuet*: altså, vesentlig å snu på hva vi oppfatter som det normale forholdet (man tenker fremover og handler fra nuet). Dette er ikke noe man kan gjøre fra starten av, men noe som gjerne kommer litt over midtveis i en prosess.

Et vendepunkt som vi kan *lære* oss å satse på med litt godvilje og trening. Når vi igangsetter en operasjon A, identifiserer en hindring B, finner en vei rundt A' og registrerer en reaksjon B', så er vi på god vei til å skape en åpning for at et mål X kan melde seg (internt), og realiseres X' (eksternt).

Slik at man trenger strengt tatt ikke to prosesser for å igangsette en isomorfose: det holder at man lykkes i å etablere *isomorfi*: $A:A'::B:B'$ altså —*B er til B' som A er til A'*. Da oppstår det en åpning mellom de to, som tiltrekke seg og tjøre seg til et mål, før det er blitt konkret *som oppnådd*.

Dermed er det klart at det vi har styrt mot fra starten av er en *aktiv modell* som inngår i *målgenerert kreativ handling*. Denne modellen er dypøkologisk i den forstand at den *ikke* bygger på nødvendigheten av å isolere for å klare, og utgjør et *bio-logisk* start og slutt punkt for utvikling av selv-realisering.

Jf. det som tidligere er tenkt om utklekking av den *tenkende kroppen*, ved hjelp av læringskroppen. Forholdet mellom *objektet*—sett som en kropp (skulptur/keramikk) og som *legeme* (fysikk)—og menneske-legemet er utgangspunktet for både **a) læringskroppen** og **b) det tenkende legemet**.